

**UCHWAŁA NR V/16/15
RADY MIEJSKIEJ W BOGUSZOWIE - GORCACH
Z DNIA 26 STYCZNIA 2015 R.**

w sprawie skargi na uchwałę nr XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszowie - Gorcach z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszów - Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszów.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt.15, w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 594 ze zm.) Rada Miejska w Boguszowie - Gorcach uchwala, co następuje:

§ 1

Rada Miejska w Boguszowie-Gorcach **uznaje za bezzasadną skargę** z dnia 27 listopada 2014 r., wniesioną przez Kancelarię Prawną Leszek Piętka i Wspólnicy Sp. z siedzibą przy ul. Powstańców Warszawskich 31, 41-902 Bytom, działającą w imieniu Pana Mirosława Archackiego – Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „ARMI” Mirosław Archacki, ul. Łączna 7, 58-370 Boguszów-Gorce, na uchwałę Nr XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszowie-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszów-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszów.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Boguszowa-Gorc.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

***Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Boguszowie-Gorcach***

Sylvia Dąbrowska

UZASADNIENIE

Podstawę wniesienia skargi stanowi art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, zgodnie, z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

W dniu 01.10.2014r. Kancelaria Prawna Leszek Piętka i Wspólnicy Sp.k. z siedzibą przy ul. Powstańców Warszawskich 31, 41-902 Bytom, reprezentowana przez radcę prawnego Aleksandrę Zalewską-Wojtowicz, wniosła wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego w uchwale Nr XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszowie-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszków-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszków, w zakresie niedopuszczalności lokalizacji krematorium na terenie działki nr 65/4 obręb nr 3 Boguszków, przy ul. Łącznej w Boguszowie-Gorcach, będącej współwłasnością wzywającego.

Wzywający wnosi o usunięcie § 12 ust.1 pkt ww. uchwały, cyt.:

„Na podstawie ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszków-Gorce uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej Boguszowa-Gorc Nr XVIII/102/12 dnia 31 maja 2012 r. na obszarze objętym planem zakazuje się lokalizacji:

- 1) *obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży 2000 m² i większej;*
- 2) *krematorium”.*

W wezwaniu podnosi się, że uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w istotny sposób narusza interes prawny wzywającego poprzez zawarcie zapisu o wprowadzeniu zakazu lokalizacji krematorium na terenie Boguszowa- Gorc, tym samym na działce nr 65/4 będącej we władaniu wzywającego. W związku z powyższym, planowana przez wzywającego inwestycja nie może być zrealizowana, a dokonana zmiana ww. planu, cyt.: *”... ogranicza prawo do wolności działalności gospodarczej, jak również swobodnego korzystania z nieruchomości przez Wzywającego.”*

W odpowiedzi na wezwanie Przewodnicząca Rady Miejskiej w Boguszowie-Gorcach kadencji 2010 – 2014 Jolanta Woźniak, zawiadomiła skarżącego dnia 06.11.2014 r., że wezwanie nie będzie rozpatrzone w terminie określonym w art. 35 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego w związku z koniecznością wnikliwego zbadania wezwania pod względem merytorycznym i prawnym oraz wobec kończącej się kadencji Rady Miejskiej.

Odnosząc się do skargi stwierdza się, co następuje:

1) Aspekt prawny.

Prawo do kwestionowania uchwały organu gminy w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym (dalej u.s.g.) ma tylko ten, kto wykaże, że zaskarżoną uchwałą został naruszony jego interes prawny lub uprawnienie. W doktrynie i orzecnictwie utrwalony jest pogląd, że naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia musi występować obiektywnie i odnosić się do realnie istniejącej potrzeby ochrony prawnej. Musi to być interes własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten powinien wynikać z normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę. Musi zatem istnieć związek między zaskarżoną uchwałą, a sferą indywidualnych praw skarżącego, wynikających z przepisów prawa. Tak więc skarżący musi się wykazać nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także naruszeniem tego interesu lub uprawnienia. Naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia stanowi bowiem przesłankę dopuszczalności skargi i otwiera drogę jej merytorycznej oceny. Źródłem interesu prawnego, o którym mowa w art. 101 ust. 1 u.s.g. musi być norma prawa

przedmiotowego, kształtująca sytuację prawną, a nie faktyczną wnoszącego skargę (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 2012 r. II SA/Rz 281/2012).

Związek pomiędzy zaskarżoną uchwałą a własną, prawnie gwarantowaną (a nie tylko faktyczną) sytuacją wnoszącego skargę na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. winien polegać na tym, że zaskarżona uchwała naruszając prawo jednocześnie negatywnie wpływa na jego sferę materialnoprawną, pozbawia go np. pewnych uprawnień, albo uniemożliwia ich realizację (uzasadnienie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2008 r. I SA/Łd 1041/2007).

Podobnie Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 września 2008 r. SK 76/2006 uznał, że art. 101 ust. 1 u.s.g. rozumiany w ten sposób, że umożliwia zaskarżanie aktów administracyjnych jedynie tym, którzy wykażą się konkretnym, indywidualnym interesem prawnym wynikającym z konkretnej normy prawa materialnego, jest zgodny z Konstytucją RP.

Na podstawie powyższych wywodów przynależność do wspólnoty gminnej nie jest, więc źródłem interesu prawnego, którego naruszenie uzasadnia wniesienie skargi na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g. (tak też stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 marca 2005 r. I OSK 1437/2004). W uzasadnieniu przywołanego wyroku NSA podkreśla, że „zawarte w ustawie o samorządzie gminnym tzw. normy zadaniowe, mówiące o zaspokajaniu przez gminę zbiorczych potrzeb wspólnoty (...) nie dają podstaw do konstruowania indywidualnych praw i żądań, ani nie legitymują do zaskarżania zarządzeń w takich sprawach...”. Podkreśla się, że samo pozostawanie członkiem wspólnoty gminnej nie kształtuje bezpośrednio sytuacji prawnej określonej osoby, stąd uchwała czy zarządzenie organu gminy nie mogą naruszać jej interesu prawnego, który miałby swoje źródło w członkostwie. Skarga oparta na przepisie art. 101 ust. 1 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis* i trzeba oprócz wskazania niezgodności z prawem uchwały lub zarządzenia organu gminy wykazać naruszenie konkretnego interesu prawnego lub uprawnienia wynikających z regulacji materialnoprawnej.

Aby uznać skargę za zasadną, należy wykazać naruszenie przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na sytuację prawną skarżącego. Interes ten powinien być bezpośredni i realny. Kwestionując uchwałę należy więc dowieść, iż narusza ona prawo jednocześnie wpływając negatywnie na sferę prawnomaterialną skarżącego (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 11 lutego 2009 roku, II SA/Gd 893/08). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 maja 2010 roku (II SA/Lu 179/10) podstawą zaskarżenia w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g. jest niezgodność z prawem uchwały organu gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, wywołującej negatywne następstwa w sferze prawnej skarżącego w postaci zniesienia, ograniczenia czy uniemożliwienia realizacji uprawnienia.

„*Musi to być interes o charakterze osobistym, czyli własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten musi wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego akt prawa miejscowego i dotyczyć bezpośrednio tego podmiotu*” (wyrok NSA z dnia 23 maja 2002 r., IV SA 1486/01). Konkretność interesu prawnego oznacza, że skarżącemu przysługiwało konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym, czy też publicznoprawnym, wynikające z przepisów prawa materialnego, które zostałyby najpóźniej w dacie wniesienia skargi naruszone kwestionowaną uchwałą (wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 marca 2008 r., IV SA/Wa 2202/06).

W związku z powyższym skarżąc uchwałę organu gminy na podstawie art. 101 u.s.g., skarżący musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jego indywidualną sytuacją prawną. Musi on udowodnić, że zaskarżona uchwała naruszając prawo negatywnie wpływa na jego sferę prawnomaterialną, pozbawia go np. pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 14 stycznia 2011 r., I SA/Łd 914/10).

2) Brak naruszenia prawa przez uchwałę.

Zmianę planu przeprowadzono w trybie zgodnym z art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012r., poz.647 ze zm.).

Burmistrz Miasta Boguszcza-Gorc po podjęciu przez Radę Miejską w Boguszczu-Gorcach uchwały Nr LVII/367/10 z dnia 10 listopada 2010 r. zmienionej uchwałą Nr VII/42/11 z dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszcza-Gorce, obręb nr 3 Boguszcza i obręb nr 4 Boguszcza, przystąpił do jej realizacji w trybie wynikającym z toku prawnego określonego w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, obejmującego również obwieszczenie o przystąpieniu do sporządzenia planu skutkujące zebraniem wniosków do planu. Obwieszczenie było zamieszczone na stronie www.bip.boguszcza-gorce.pl oraz opublikowane w gazecie lokalnej DB 2010 z dnia 11.07.2013r.

W terminie wyznaczonym w obwieszczeniu wzywający nie złożył żadnego wniosku.

Projekt planu po przeprowadzeniu procedury opiniowania i uzgadniania został wyłożony do publicznego wglądu. W stosownym ogłoszeniu i obwieszczeniu podano termin wyłożenia, termin dyskusji publicznej nad przyjętymi rozwiązaniami planu oraz termin składania uwag do planu. W wyznaczonych terminach wzywający nie uczestniczył w dyskusji publicznej, nie złożył również żadnych uwag do projektu planu. Wszelkie możliwe procedury wynikające z trybu prac związanych ze sporządzeniem planu zostały zachowane, a ponadto wychodząc naprzeciw oczekiwaniom mieszkańców, w okresie wyłożenia projekt planu miejscowego był dostępny na stronie internetowej gminy.

Rada Miejska w Boguszczu-Gorcach uchwaliła plan miejscowy, po uwzględnieniu rozpatrzenia przez Burmistrza Miasta uwag wniesionych do wyłożonego do publicznego wglądu projektu planu oraz po stwierdzeniu, że projekt planu nie narusza ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Boguszcza-Gorc uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej Boguszcza-Gorc Nr XVIII/102/12 z dnia 31 maja 2012 r.

Podsumowując:

1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przyjęty uchwałą Nr XLIII/276/14 Rady Miejskiej w Boguszczu-Gorcach z dnia 27 czerwca 2014r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszcza-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszcza, został sporządzony zgodnie z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszcza-Gorce uchwalonego uchwałą Rady Miejskiej Boguszcza-Gorc Nr XVIII/102/12 z dnia 31 maja 2012r., co wyczerpuje wymóg wynikający z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
2. Burmistrz Miasta, jako organ odpowiedzialny za sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wypełnił wszystkie obowiązki związane z procedurą opracowania ww. dokumentu, wynikające z ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz z przepisów szczegółowych;
3. Wzywający - Pan Mirosław Archacki - Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe „ARMI” Mirosław Archacki, ul. Łączna 7, 58-370 Boguszcza-Gorce, na etapie sporządzania dokumentacji planistycznych dotyczących opracowania studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszcza-Gorce oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na terenie miasta Boguszcza-Gorce, obręby nr 3 i 4 Boguszcza nie brał w ogóle udziału w ww. procedurach.

3) Brak interesu prawnego.

Na wstępie należy stwierdzić, że prawo własności nie jest prawem absolutnym i podlega ograniczeniom, dotyczy to również art. 4 ustawy prawo budowlane. Naczelny Sąd Administracyjny w przynajmniej kilku wyrokach w zakresie art. 4 wskazuje, że jedno z ograniczeń prawa własności wynika z przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym. Na przykład w wyroku z dnia 4 kwietnia 2012 r. II OSK 100/2011 Naczelny Sąd Administracyjny wskazuje:

„Prawo zabudowy nie jest prawem absolutnym i podlega ograniczeniom w regulacjach publicznoprawnych. Ograniczenie tej zasady musi znajdować oparcie w ustawie, a zwłaszcza w przepisach prawa budowlanego, i tak, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, ograniczenie to znajduje oparcie w art. 35 ust. 1 pkt 1 prawa budowlanego, który określa zakres i formę ingerencji organów architektoniczno-budowlanych. Do ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości zaliczyć trzeba także ograniczenia wynikające z określenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania danego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Brak zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami, powodujący niemożność jego realizacji na danym terenie, o którym mówi przepis art. 4 Prawa budowlanego, nie stanowi ograniczenia prawa własności.”

Podobną wykładnię Naczelny Sąd Administracyjny zastosował w wyroku z dnia 24 lutego 2012 r. II OSK 2342/2010, w którym stwierdzono:

„Prawo zabudowy nie jest prawem absolutnym i podlega ograniczeniom w regulacjach publicznoprawnych. Ograniczenie tej zasady musi znajdować oparcie w ustawie, a zwłaszcza w przepisach prawa budowlanego, i ograniczenie to znajduje oparcie w art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane, który określa zakres i formę ingerencji organów architektoniczno-budowlanych. Do ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości zaliczyć trzeba także ograniczenia wynikające z określenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania danego terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.”

Taki stan utrzymuje się już od wielu lat, bowiem już w Wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 grudnia 2006 r. II OSK 84/2006 sąd wyraźnie stwierdził:

„Inwestorzy mają prawo zabudować własną nieruchomość, do której przysługuje im prawo do dysponowania tą nieruchomością na cele budowlane, pod warunkiem zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami.”

Szeroko ten aspekt potraktowany został także w komentarzu do prawa budowlanego:

Tytuł komentarza: Prawo budowlane. Komentarz

Autorzy: Piątek Wojciech, Despot-Mładanowicz Arkadiusz, Gliniecki Andrzej, Ostrowska Anna, Kostka Zdzisław

Data wydania: 2012

Data stanu
prawnego: 2012-05-10

Informacje o
wydaniu: LexisNexis, Warszawa, (wydanie I), ISBN: 978-83-7806-289-9

„2. Zasada wolności budowlanej do czasu zamieszczenia w art. 4 była wywodzona z przepisów [art. 21 ust. 1 oraz art. 64](#) Konstytucji RP (Z. Leoński, w: Zasady prawa budowlanego i zagospodarowania przestrzennego, Z. Leoński, M. Szewczyk (red.), Bydgoszcz-Poznań 2002, s. 207-208). Art. 21 ust. 1 Konstytucji RP wyraża zasadę ustroju Rzeczypospolitej, nakłada na władze publiczne określony zespół obowiązków oraz gwarantuje prawa o charakterze podmiotowym (L. Garlicki, Komentarz do art. 21, w: Konstytucja RP. Komentarz, t. III, red. L. Garlicki, Warszawa 2003, s. 5). Bardziej szczegółowa regulacja dotycząca ochrony prawa własności została zamieszczona w art. 64 Konstytucji RP, znajdującym się w rozdziale dotyczącym wolności i praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych, z którego również wywodzona jest jego gwarancja, jako prawa podmiotowego. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się jednak, że prawo własności, jako najpełniejsze z praw majątkowych nie może być traktowane, jako ius infinitum, nie podlegając jakimkolwiek ograniczeniom (orzeczenie TK z 28 maja 1991 r., [K. 1/91](#), LexPolonica nr 312403, OTK 1991, poz. 4; orzeczenie TK z 31 stycznia 1996 r., [K. 9/95](#), LexPolonica nr 320475, OTK ZU 1996, nr 1, poz. 2; wyrok TK z 12 stycznia 1999 r., [P 2/98](#), LexPolonica nr 2233162, OTK 1999, nr 1, poz. 2). Stosownie do art. 64 ust. 3 Konstytucji RP niedopuszczalne jest jednak ograniczenie prawa własności w ten sposób, że zostanie uniemożliwione jednostce korzystanie z niego. W ten

sposób z jednej strony ustanowiona została konstytucyjna podstawa do ograniczenia prawa własności. Z drugiej strony określone zostały ramy, poza które ustawodawca nie może wykroczyć (L. Garlicki, Komentarz do art. 31, w: Konstytucja RP. Komentarz, t. III, red. L. Garlicki, Warszawa 2003, s. 14-15; B. Banaszak, Konstytucja RP. Komentarz, Warszawa 2009, s. 334-335). Ograniczenia prawa własności muszą być zgodne z zasadą proporcjonalności, o której jest mowa w [art. 31 ust. 3](#) Konstytucji RP, stanowiącym niemalże identycznie jak art. 64 ust. 3 Konstytucji RP o konieczności zachowania istoty wolności i praw. W tym zakresie art. 31 ust. 3 Konstytucji RP spełnia rolę podstawową dla bytu omawianej zasady, natomiast art. 64 ust. 3 Konstytucji RP pojmowany jest, jako konstytucyjne potwierdzenie dopuszczalności wprowadzenia ograniczeń tego prawa (wyrok TK z 12 stycznia 1999 r., P 2/98, LexPolonica nr 2233162, OTK ZU 1999, nr 1, poz. 2; wyrok TK z 25 maja 1999 r., [SK 9/98](#), LexPolonica nr 347306, OTK ZU 1999, nr 4, poz. 78; wyrok TK z 9 listopada 2010 r., [SK 10/2008](#), LexPolonica nr 2408661, OTK ZU 2010, nr 9A, poz. 99). Art. 4 stanowi rozwinięcie konstytucyjnej zasady ochrony własności, odgrywając istotne znaczenie dla stosowania i wykładni Prawa budowlanego (wyrok NSA z 23 lutego 2007 r., II OSK 957/06, niepubl.). **Trzeba jednak mieć na uwadze, że zasada wolności budowlanej nie może pozostawać w sprzeczności z innymi wartościami chronionymi konstytucyjnie.** Tytułem przykładu, decyzja o pozwoleniu na budowę nie niweczy skutków prawnych decyzji o wpisie określonego obiektu budowlanego do rejestru zabytków. Decyzja o wpisie do rejestru zabytków nawet wydana już po uzyskaniu przez inwestora pozwolenia na budowę nowego obiektu ma na celu niedopuszczenie do zniszczenia (rozebrania) zabytków i w pełni odpowiada gwarancji konstytucyjnej udzielonej społeczeństwu, co do tego, że Rzeczpospolita Polska strzeże dziedzictwa narodowego (wyrok NSA z 9 lutego 2006 r., [II OSK 494/2005](#), LexPolonica nr 418806)."

Autor komentarza jednoznacznie stwierdził, że prawo „wolności budowlanej nie może pozostawać w sprzeczności z innymi wartościami chronionymi konstytucyjnie”. A prawem takim jest ochrona przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka wynikającej z art. 30 Konstytucji RP.

Ten aspekt lokalizowania krematoriów omawia również Marek Wiland – urbanista, projektant wielu planów miejscowych w argumentacji dotyczącej pewnej uwagi postulującej dopuszczenie lokalizacji spopieliarni zwłok na terenie objętym jednym z projektów planu miejscowego w Wałbrzychu:

„Nie można się również zgodzić ze stwierdzeniem zawartym w ust. 2 uwagi, o naruszeniu „art. 1 ust. 2 pkt 7 w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, poprzez wprowadzenie w projekcie planu zakazu lokalizacji spopieliarni zwłok. Pierwszy z tych przepisów nakazuje bowiem w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględniać „zwłaszcza” „prawo własności”, ale zostało to umieszczone na siódmym miejscu pośród dziesięciu aspektów, które zwłaszcza należy uwzględniać. Wcześniej po partykule „zwłaszcza” ustawa wymienia m.in. „wymagania ładu przestrzennego”, „wymagania ochrony środowiska” czy „walory ekonomiczne przestrzeni”. Z kolei przywołany przepis art. 6 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stwierdza, że „ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości” i stanowi wprowadzenie do kolejnego przepisu zawartego w ust. 2 pkt 1, który rozstrzyga, że: „każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do: zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (...), jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich”. Zatem zakaz lokalizacji spalarni w planie miejscowym, jak wskazano na wstępie, nie jest naruszeniem żadnego z ww. przepisów.

Warto jeszcze wyjaśnić, dlaczego w omawianym projekcie planu niezbędne było wprowadzenie zakazu lokalizacji spopieliarni zwłok. Jedną z podstawowych przesłanek była konieczność dochowania zgodności z art. 30 Konstytucji RP, który rozstrzyga, że „przyrodzona i niezbywalna godność człowieka” jest nienaruszalna „a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych”. Ten przepis bez wątpienia odnosi się także do ludzkich zwłok. Zresztą szacunek dla ludzkich zwłok jest głęboko zakorzeniony w naszej kulturze. Z tego względu spopielianie zwłok nie może być zatem traktowane jak „zwykłe” przetwarzanie substancji, czy tym bardziej spalanie

odpadów. Zakazuje to, bowiem zarówno przepis Konstytucji RP, jak i nasza kultura. To szczególne traktowanie spopielenia zwłok odnosić się musi także do miejsca, w którym jest dokonywane. Dlatego za najwłaściwsze przestrzenie ich lokalizacji uważane są zwykle cmentarze lub obszary w ich sąsiedztwie oraz w otoczeniu zieleni. Takie usytuowanie przyczynia się do łagodzenia bólu osób, które przyjeżdżają do spopieleni zwłok, ze względu na swoich bliskich. Chodzi tu zresztą nie tylko o przestrzeń, która pomaga wyciszeniu się, ale i o miejsce godnego żegnania się z osobami, które odeszły z naszego świata. Takie obszary nie występują w zasięgu omawianego projektu planu, w tym na nieruchomości Autora uwag, który zwraca uwagę w swoim wystąpieniu, że w najbliższym otoczeniu jego nieruchomości znajduje się wytwórnia mas bitumicznych. Warto dodać, że w pobliżu jest także m.in. tartak i rewitalizowany zespół zabudowy dawnej Kopalni „Julia”, w zasięgu, którego już niebawem mają być organizowane koncerty muzyczne na otwartym powietrzu, przy granicy z działką należącą do Autora uwagi. Takie otoczenie nie pozwala na właściwą ochronę godności osób zmarłych, które byłyby tu spopieleniane, ani przyjeżdżających tu bliskich im osób.

Dodatkową przesłanką przemawiającą za wykluczeniem postulowanej lokalizacji spopieleni zwłok są także względy środowiskowe z racji emisji generowanych przez instalacje służące do spopielenia zwłok. Byłoby to szczególnie kolizyjne w stosunku do zabudowy mieszkaniowej, dopuszczonej na terenach kategorii „UPM”. Przyczyniłoby się także do obniżenia wartości sąsiednich nieruchomości, gdyż ewentualna spopielenia zwłok, dla wielu dopuszczonych w projekcie planu przeznaczeń będzie niepożądanym sąsiedztwem.”

Mając powyższe na uwadze odrzucić należy zarzut o ograniczeniu przez zaskarżoną uchwałę swobody działalności gospodarczej.

Z drugiej strony należy wskazać, że wzywający nie posiadał nigdy uprawnień do wybudowania krematorium na działce nr 65/4 będącej w jego władaniu. Potwierdzeniem tego jest fakt, że w okresie od roku 2006 do 2010 dwukrotnie prowadzone były postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia polegającego na zmianie charakteru użytkowania z budynku przemysłowego na krematorium przy ul. Łącznej 1w Boguszowie-Gorcach. Zaznaczyć należy, że podczas tych postępowań inwestor nie udowodnił zarówno braku negatywnego oddziaływania na środowisko, jak i wykonania takich zabezpieczeń, które umożliwiłyby ograniczenie negatywnych skutków, które byłyby podstawą do wydania decyzji pozytywnych. Oba te postępowania zakończone zostały odmową wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia i potwierdzone zostały przez decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a w przypadku postępowania prowadzonego w latach 2006-2008 roku również wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (sygn.akt II SA/Wr 74/09 z dnia 19.06.2009r.)

Dodatkowo do dnia wejścia w życie skarżonej uchwały wzywający nie był w stanie uzyskać prawomocnej decyzji o pozwoleniu na budowę krematorium. Pomimo złożenia wniosku i uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę w I instancji decyzja ta po złożeniu odwołania przez Gminę Boguszów-Gorce została w całości uchylona i przekazana do ponownego rozpatrzenia. Procedura ta zakończyła się decyzją o odmowie wydania pozwolenia na budowę. Główną przyczyną takiego rozstrzygnięcia była niezgodność planowanego zamierzenia z obowiązującym w tamtym czasie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że wzywający nigdy nie posiadał uprawnień do zabudowy działki, której jest właścicielem, obiektem, w którym zlokalizowana zostałaby instalacja do spopielenia zwłok (krematorium).

4) Odniesienie się do skargi.

1. „Przed przystąpieniem do przetargu ogłoszonego przez Gminę Boguszów-Gorce, jak również do rokowań skarżący był zapewniany przez gminę Boguszów-Gorce, że zakupiona przez niego nieruchomość będzie przeznaczona pod wszelką działalność gospodarczą”.

Skarżący bez żadnych podstaw odzwierciedlonych w dokumentach urzędowych czy korespondencji pomiędzy nim a gminą Boguszów-Gorce insynuuje, jakoby Gmina dała

obietnicę przyzwolenia na budowę na zakupionej nieruchomości krematorium. Jednakże sam skarżący nie przedstawia żadnego potwierdzenie tej tezy.

Jak wynika z protokołu rokowań, jak i późniejszych pism przekazanych skarżącemu przez gminę, w dokumentach wskazuje się ogólnie przeznaczenie nieruchomości oraz warunki, jakie musi spełnić skarżący, aby przedsięwzięcie mogło być realizowane. W żadnym z tych dokumentów nie ma zgody Gminy na realizację na nieruchomości skarżącego krematorium. Zwrócić należy również uwagę na fakt, że skarżący dopiero po roku od dokonania zakupu (protokół rokowań z dnia 25.10.2005 r.) skierował pismo do Gminy z zapytaniem o opinię w zakresie możliwości zlokalizowania w zakupionych budynkach pieca krematoryjnego (pismo z dnia 27.10.2006 r.).

Jak to zostało wskazane wyżej skarżący nie był w stanie spełnić warunków prawa polskiego umożliwiających budowę na jego nieruchomości krematorium. Dotyczy to w okresie do 2010 roku przede wszystkim braku uzyskania przez skarżącego pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, a w późniejszym okresie – prawomocnej decyzji o pozwoleniu na budowę.

2. *„Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalono dla gminy Boguszów-Gorce w dniu 28 czerwca 2002 r. w żaden sposób nie uniemożliwił skarżącemu budowy domu pogrzebowego z funkcją usługowo-kremacyjną”.*

Nie jest prawdą jakoby plan z 2002 roku umożliwiał skarżącemu budowę krematorium. Gdyby tak było to skarżący mógłby uzyskać pod jego rządami prawomocną decyzję o pozwoleniu na budowę. Tak jednak się nie stało. Pomimo wydania przez Starostę Wałbrzyskiego decyzji o pozwoleniu na budowę, Wojewoda Dolnośląski w całości tą decyzję uchylił wskazując jednoznacznie na brak zgodności projektowanego zamierzenia z zapisami planu miejscowego. Dowodzi to, że plan z 2002 roku nie dopuszczał skarżącemu możliwości zlokalizowania na ww. działce krematorium.

Potwierdzeniem powyższego stwierdzenia jest również fakt, że skarżący przez 3 lata nie był w stanie uzyskać prawomocnej decyzji o pozwoleniu na budowę. Również w 2014 r. tuż przed uchwaleniem nowego planu zagospodarowania przestrzennego pomimo złożenia wniosku o pozwolenie na budowę procedura została zakończona decyzją odmowną.

3. *„Rada Miejska Boguszów-Gorce podejmując uchwałę nr XLIII/276/14 w dniu 27 czerwca 2014 r. naruszyła interes prawny skarżącego, z uwagi na fakt, że zmiana zapisów dotychczas obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego polegająca na wprowadzeniu w nowym planie zagospodarowania przestrzennego zakazu lokalizacji krematorium na obszarze objętym planem, w tym nieruchomości należącej do skarżącego, spowodowała, iż planowana inwestycja nie może być kontynuowana”.*

Inwestycja zamierzona przez skarżącego, czyli budowa krematorium, w okresie po uchwaleniu planu miejscowego w 2002 roku oraz po okresie nabycia przez skarżącego nieruchomości nie mogłaby zrealizowana w sposób przedstawiony przez skarżącego z dwóch głównych powodów:

- po pierwsze w związku z brakiem udowodnienia przez skarżącego braku negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (dwa postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia zakończyły się negatywnymi rozstrzygnięciami- decyzje Burmistrza Miasta Boguszowa-Gorc: z dnia 01.10.2008r. znak ZIK.7624-34/08 oraz z dnia 26.10.2010r. znak WIM.7624-63/10).
 - po drugie w związku z brakiem zgodności projektowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zarówno planu z 2002 roku, jak i obecnie obowiązującego. W tej materii uchwalenie w 2014 r. nowego planu miejscowego w żaden sposób nie pogorszyło sytuacji skarżącego.
4. *„Nabycie nieruchomości od gminy Boguszów-Gorce było uwarunkowane możliwością wybudowania przez skarżącego krematorium na terenie należącym uprzednio do zakładów KUMAGO”.*

Brak dowodów na to stwierdzenie. Pisma dotyczące zamiaru lokalizowania na nabywanej

od Gminy nieruchomości krematorium pojawiają się dopiero rok po jej nabyciu.

5. *„Podnieść należy, iż gmina miała wiedzę, iż skarżący ubiega się o uzyskanie pozwolenia na budowę krematorium od 2008r.”.*

Od 2008r. skarżący nie może uzyskać decyzji umożliwiających wybudowanie krematorium, co może oznaczać tylko jedno, że projektowane – zamierzone przez skarżącego przedsięwzięcie zlokalizowane w miejscu przez niego wskazanym nie było i nie jest możliwe.

Dodatkowo zwrócić należy uwagę skarżący nie brał udziału w procedurze uchwalania zarówno studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, jak i później w procedurze przygotowywania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Gmina wiedziała, że skarżący występuje z wnioskami o uzyskanie stosownych decyzji dla umożliwienia realizacji przedsięwzięcia, ale również wiedziała, że skarżący nie jest w stanie uzyskać pozytywnych decyzji z powodów wskazanych powyżej.

O braku zgodności przedsięwzięcia z obowiązującymi przepisami wiedział także skarżący, jednak nic nie zrobił, aby przynajmniej wziąć udział w procedurach związanych z przygotowaniem nowych rozstrzygnięć planistycznych.

6. *„Skarżący podnosi, że Rada Miejska Boguszów-Gorce uchwalając nowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obrębu Boguszów nie uwzględniła wszystkich okoliczności w przedmiotowej sprawie w szczególności faktu, że skarżący uzyskał pozwolenie na budowę krematorium dnia 16 stycznia 2013 r. w ramach wydanej przez Starostę Walbrzyskiego decyzji administracyjnej nr 32/2013”.*

Skarżący wskazuje, że głównym celem procedury planistycznej w gminie Boguszów-Gorce w przedmiotowej sprawie było wprowadzenie zakazu budowy krematorium na terenie gminy, a tym samym faktycznie jedynym adresatem rozstrzygnięć planistycznych w obrębach nr 3 i 4 Boguszów jest skarżący, gdyż w poprzednio obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Boguszów-Gorce dla obrębów Boguszów nie obowiązywał zakaz lokalizacji krematorium.”

Powyższe oparte jest na dwóch niczym nieuzasadnionych twierdzeniach.

Po pierwsze, że głównym adresatem zmian w planie zagospodarowania przestrzennego był skarżący. Po drugie, że zapisy w „starym” planie zagospodarowania przestrzennego umożliwiały budowę krematorium na działce skarżącego.

Podsumowanie.

1. Gmina nie naruszyła żadnych przepisów prawa. Plan miejscowy został uchwalony w oparciu o obowiązujące przepisy, a skarżący pomimo możliwości uczestniczenia w procedurze planistycznej z własnej woli nie brał w niej udziału.
2. Plan miejscowy został uchwalony w oparciu o zapisy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które jednoznacznie wskazuje na zakaz lokalizacji na terenie całego miasta krematoriów. Przyjęcie innego rozwiązania w planie miejscowym spowodowałoby sprzeczność pomiędzy planem miejscowym a studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.
3. Skarżący nie wykazał w skardze naruszenia interesu prawnego.

W związku z tym należało skargę uznać za bezzasadną.